

Rákosi Egyetemváros

Csak álltál ott az óriás falak,
a vörös téгла-rengeteg alatt,
e pillanat oly szép volt! – megkapott,
föllobbant, mint a bükki hajnalok.
Körös-körül még pusztá, törmelék,
de már tartotta négy emeletét
az épület, az első hosszú szárny,
büszke-szép névvel büszke homlokán,
s végig-végig, jó kétszáz méteren,
belül ragyogó, tiszta rajzterem,
laboratórium, intézetek, –
az öröm lépcsőin emelkedett
szíved följebb, zihálva dobogott
e város – földed, kedves otthonod!
Rakták az ablakot, az üveget,
a folyosón forrasztó sziszegett,
kívül nem volt seholyse vakolat,
de már megtöltötték a padokat
a tulajdonosok – a hallgatók,
a jövő bányáit kutatók,
s akik merészen majd megtervezik
a munka gyorsírájú gépeit.
Barati Imre matematikát
fürkészget, nő lelkében a világ,
ő tudja-érzi semmi sem elég
hálálni e nép gondos erejét,
csak a munkával gazdag pillanat,
mellyel e kor folyton előbb halad.
Kötelesség ez? – Ajándék csupán
a legszebbért, az örömért, hazám!
A szív lobog tüzelve – jólesik
a legdrágábbat adni: tetteit.
Nem veszhet el egyetlen munkanap,
itt hét és hónap veszne azalatt, –
de lásd, az ily zsongó, termő napot
szólaltatják majd messzi századok.

(Új Hang, 1953/5, 5.)